



**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-48(3)/14/AgŁ

Warszawa, 30 czerwca 2014 r.

DECYZJA DIH-1/52/2014

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 i art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 148), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Haliny Wróbel, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Wróbel Halina „Ziółko” w Radomiu, od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie z dnia 7 maja 2014 r. nr PO.80.KB.11.2014.PS (nr akt sprawy: DR.8361.552.2013), którą ww. przedsiębiorcę zobowiązano do uiszczenia kwoty 947,02 zł (słownie: dziewięćset czterdzieści siedem złotych 02/100), stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych próbek: produktu o nazwie „Makaron razowy żytni świderki” o masie netto 400 g oraz produktu o nazwie „Bio fajne ciasteczka ryżowe” o masie netto 120 g – utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 15-22 listopada 2013 r. przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie, zwanego dalej „Mazowieckim WIIH”, w sklepie „ZIÓŁKO” w Radomiu przy ul. Struga 41/43, należącym do przedsiębiorcy Haliny Wróbel, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Wróbel Halina „Ziółko” w Radomiu, zwanej dalej również „stroną”, pobrano do badań laboratoryjnych m.in. próbki z dwóch partii produktów ekologicznych, tj.:

- produktu o nazwie „Makaron razowy żytni świderki” o masie netto 400 g, oznaczonego datą minimalnej trwałości „najlepiej spożyć przed: 10.06.2014”, będącej jednocześnie numerem partii produkcyjnej, wyprodukowanego przez Wytwórnę Makaronów BIO Babalscy 87-312 Pokrzydowo 99, numer jednostki certyfikującej PL-EKO-07, zwanego dalej „makaronem”, w ilości 2 sztuk, z partii liczącej 3 sztuki o łącznej wartości 11,7 zł (3,90 zł/szt.);

- produktu o nazwie „Bio fajne ciasteczka ryżowe” o masie netto 120 g, oznaczonego datą minimalnej trwałości „najlepiej spożyć przed końcem: 07.2014”, będącej jednocześnie numerem partii produkcyjnej, wyprodukowanego przez F.P.H. Ania ul. Niepokalanej Marii Panny 103, 31-589 Kraków, numer jednostki certyfikującej PL-EKO-03, zwanego dalej „ciastkami”, w ilości 2 sztuk, z partii liczącej 2 sztuki o łącznej wartości 11,0 zł (5,50 zł/szt.).

Podczas kontroli, na podstawie art. 28 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 148), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, równocześnie z ww. partii produktów nie pobrano dodatkowych próbek w ilości odpowiadającej ilości pobranej do badań laboratoryjnych (próbek kontrolnych), z uwagi na niewielką ilość produktu.

Powyższe udokumentowano w protokole kontroli z dnia 22 listopada 2013 r. (nr akt kontroli: DR.8361.552.2013), zestawieniu ocenianych produktów (stanowiącym załącznik nr 1 do tego protokołu), oświadczeniu strony z dnia 18 listopada 2013 r. o reprezentatywności próbek dla partii (stanowiącym załącznik nr 2 do tego protokołu), protokole pobrania próbki produktu z dnia 18 listopada 2013 r. nr 087681 oraz na wydrukach zdjęć przedstawiających sposób oznakowania zakwestionowanych produktów.

Badania cech organoleptycznych i fizykochemicznych wykonane przez Laboratorium Kontrolno-Analityczne Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie, zwane dalej „Laboratorium w Warszawie” wykazały, że:

- makaron nie spełniał wymagań jakościowych zadeklarowanych przez producenta w tabeli wartości odżywczej na opakowaniu jednostkowym, z uwagi na: niższą zawartość białka (tj. było 7,2 % ± 0,2 % zamiast zgodnie z deklaracją 12,7 %) – co udokumentowano w sprawozdaniu z badań z dnia 25 listopada 2013 r. nr 483/2013;
- ciastka nie spełniały wymagań jakościowych zadeklarowanych przez producenta w tabeli wartości odżywczej na opakowaniu jednostkowym, z uwagi na: niższą zawartość białka (tj. było 4,0 % ± 0,1 % zamiast zgodnie z deklaracją 6,5 %) i wyższą zawartość tłuszczu (tj. było 13,3 % ± 0,9 % zamiast zgodnie z deklaracją 0,7 %) – co udokumentowano w sprawozdaniu z badań z dnia 2 grudnia 2013 r. nr 486/2013.

O wynikach badań laboratoryjnych strona została poinformowana w piśmie z dnia 18 grudnia 2013 r.

Z tytułu przeprowadzonych badań laboratoryjnych próbek produktów, zgodnie z § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego trybu pobierania i badania próbek produktów przez organy Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2012 r. poz. 496), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie trybu pobierania i badania próbek produktów”, dyrektor Laboratorium w Warszawie dokonał obliczenia wysokości należności pieniężnej na kwotę 484,62 zł dla próbki makaronu oraz na kwotę 462,40 zł dla próbki ciastek – co udokumentowano w pismach zatytułowanych „Koszty przeprowadzonych badań laboratoryjnych” z dnia 19 grudnia 2013 r. nr 106/2013 i nr 108/2013. Łączne koszty badań wynosiły 947,02 zł.

Po ponownym przeanalizowaniu sprawy i uwzględnieniu limitów tolerancji zawartych w tabeli 1 rozdziału 3 przewodnika Komisji Europejskiej z grudnia 2012 r. zatytułowanym „Wytyczne dla właściwych organów w sprawie kontroli zgodności z prawodawstwem UE w odniesieniu do: rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenia (WE) nr 1925/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004; oraz dyrektywy Rady 90/496/EWG z dnia 2 września 1990 r. w sprawie oznaczania wartości odżywczej środków spożywczych; oraz dyrektywy 2002/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych; w zakresie określenia limitów tolerancji dla składników odżywczych wymienionych na etykietach”, zwanych dalej „wytycznymi KE”, dla składników odżywczych (tj. białka i tłuszczu), wykazanych w tabeli wartości odżywczej na etykietach opakowania jednostkowego, strona została po raz kolejny poinformowana o wynikach badań laboratoryjnych w piśmie z dnia 20 lutego 2014 r.

W związku z powyższymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 8 kwietnia 2014 r. nr PO.80.KB.11.2014.PS, Mazowiecki WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie zobowiązania, na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, do uiszczenia kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych, informując również o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy, wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz składania wniosków dowodowych.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i wyraziła na piśmie swoje niezrozumienie dla ponoszenia kary za czyjeś błędy (pismo bez oznaczenia daty, wpłynęło do Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w dniu 23 kwietnia 2014 r.).

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 7 maja 2014 r. nr PO.80.KB.11.2014.PS, Mazowiecki WIIH zobowiązał stronę, na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, do uiszczenia kwoty 947,02 zł, stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych. Prezes UOKiK zauważa, że na zwrotnym potwierdzeniu odbioru tej decyzji widnieje pieczęć poczty z datą nadania przesyłki w dniu 7 maja 2014 r., a w miejscu przeznaczonym na podpis doręczającego i odbiorcy znajduje się odpowiednio: podpis listonosza i strony z odcisniętym datownikiem 12 kwietnia 2014 r. Po zweryfikowaniu daty odbioru tej przesyłki, w oparciu o dane zamieszczone w opcji śledzenie przesyłek dostępnej na stronie internetowej Poczty Polskiej, organ drugiej instancji ustalił, że decyzja ta została doręczona stronie w dniu 12 maja 2014 r.

Pismem z dnia 21 maja 2014 r. (nadany tego samego dnia w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji

i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o odstąpienie od obciążenia jej kosztami badań laboratoryjnych. Strona stara się wykazać, że skoro badane próbki były niezgodne z deklaracją producenta na opakowaniu jednostkowym, to kosztami tych badań powinien zostać obciążony producent, a nie ona jako sprzedawca detaliczny. Strona uważa, że każdy produkt, zanim trafi na rynek, powinien być poddawany kontroli w zakładzie produkcyjnym. Nadmienila, że zakwestionowane produkty zostały zakupione w hurtowniach, na dowód czego dostarczyła kontrolującym kopie faktur. Wskazała, że oferując produkty do sprzedaży opiera się na danych zawartych na opakowaniu i wizualnie może ona sprawdzić datę ważności lub wagę, natomiast nie ma technicznych możliwości na sprawdzenie jakości towaru w drodze badań laboratoryjnych. Jej zdaniem, odpowiedzialność za wszystkie niezgodności jakościowe powinien ponosić producent. Strona wyraziła także swoje niezrozumienie dla ponoszenia kary za błędy producenta.

Pismem z dnia 3 czerwca 2014 r., Prezes UOKiK poinformował stronę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Ustawa o Inspekcji Handlowej stanowi w art. 30 ust. 1, że jeżeli przeprowadzone badania wykazały, że produkt nie spełnia wymagań określonych w przepisach odrębnych lub w deklaracji, kontrolowany jest obowiązany do uiszczenia, na wskazany przez odpowiedni organ Inspekcji rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów albo wojewódzkiego inspektoratu, kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań, którą następnie przekazuje się na rachunek dochodów budżetu państwa, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

W myśl § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie trybu pobierania i badania próbek produktów, wysokość należności pieniężnej, określonej w art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, ustala dyrektor laboratorium kontrolno-analitycznego Inspekcji Handlowej, z uwzględnieniem: rodzaju badanego produktu, rodzaju materiałów lub urządzeń użytych w toku przeprowadzania badań, uzasadnionego kosztu pracy jednej osoby w jednym dniu lub godzinie pomnożonego przez liczbę osób i dni lub godzin oraz uzasadnionego kosztu pracy laboratorium.

Stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 669), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta.

Jakość handlowa została zdefiniowana w art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, jako cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, jednak nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

W niniejszej sprawie, wyniki badań laboratoryjnych próbek produktów, pobranych w sklepie należącym do strony, przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego WIIH, wykonanych przez Laboratorium w Warszawie, po uwzględnieniu tolerancji przewidzianych w wytycznych KE, dały podstawę do stwierdzenia, że:

- makaron nie spełniał wymagań jakościowych zadeklarowanych przez producenta w tabeli wartości odżywczej na opakowaniu jednostkowym, z uwagi na niższą zawartość białka (tj. było $7,2\% \pm 0,2\%$ zamiast zgodnie z deklaracją $12,7\%$);
- ciastka nie spełniały wymagań jakościowych zadeklarowanych przez producenta w tabeli wartości odżywczej na opakowaniu jednostkowym, z uwagi na: niższą zawartość białka (tj. było $4,0\% \pm 0,1\%$ zamiast zgodnie z deklaracją $6,5\%$) i wyższą zawartość tłuszczu (tj. było $13,3\% \pm 0,9\%$ zamiast zgodnie z deklaracją $0,7\%$).

Z tytułu przeprowadzonych badań laboratoryjnych próbek produktów, organ pierwszej instancji ustalił wysokość należności pieniężnej na kwotę 947,02 zł, zgodnie z kosztorysami wystawionymi przez Laboratorium w Warszawie w dniu 19 grudnia 2013 r. nr 106/2013 i nr 108/2013.

Wobec powyższego, Mazowiecki WIIH zobowiązał kontrolowanego, to jest – w myśl art. 2 pkt 8 ustawy o Inspekcji Handlowej – przedsiębiorcę Halinę Wróbel, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Wróbel Halina „Ziółko” w Radomiu, w drodze decyzji z dnia 7 maja 2014 r. do uiszczenia powyższej kwoty, stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona stara się wykazać, że skoro badane próbki były niezgodne z deklaracją producenta na opakowaniu jednostkowym, to kosztami tych badań powinien zostać obciążony producent, a nie ona jako sprzedawca detaliczny. Strona uważa, że każdy produkt, zanim trafi na rynek, powinien być poddawany kontroli w zakładzie produkcyjnym. Dodała, że zakwestionowane produkty zostały zakupione w hurtowniach, na dowód czego dostarczyła kontrolującym kopie faktur. Wskazała, że oferując produkty do sprzedaży opiera się na danych zawartych na opakowaniu i wizualnie może ona sprawdzić datę ważności lub wagę, natomiast nie ma technicznych możliwości na sprawdzenie jakości towaru w drodze badań laboratoryjnych. Jej zdaniem, za wszystkie niezgodności jakościowe powinien odpowiadać producent. Strona wyraziła także swoje niezrozumienie dla ponoszenia kary za błędy producenta. Ponadto, należy podkreślić, że strona nie kwestionowała wyników badań laboratoryjnych próbek makaronu i ciastek, a producenci tych wyrobów zadeklarowali zmianę ich oznakowania, ustalając ponownie parametry wartości odżywczej.

W ocenie Prezesa UOKiK, powyższe zarzuty są niezasadne. Jak wynika z treści art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, obowiązek pokrycia kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych powstaje zawsze w przypadku stwierdzenia, że produkt nie spełnia wymagań określonych w przepisach odrębnych lub w deklaracji i ciąży wyłącznie na kontrolowanym, tj. przedsiębiorcy, którego działalność jest kontrolowana (art. 2 pkt 8 ww. ustawy), a nie – jak mylnie stara się wykazać strona w odwołaniu – na producencie. Należy bowiem zauważyć, że przepis ten nie stanowi podstawy prawnej do przypisania kontrolowanemu odpowiedzialności za to, że zbadane produkty były niezgodne z wymaganiami jakościowymi zadeklarowanymi na opakowaniu jednostkowym, niemniej jednak nakłada na niego obowiązek pokrycia kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych w takim przypadku.

W niniejszej sprawie, kontrolowanym, z którego oferty handlowej pochodził zbadany i zakwestionowany produkt, była Halina Wróbel, prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Wróbel Halina „Ziółko” w Radomiu, a więc zobowiązanie tego przedsiębiorcy do uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość przeprowadzonych badań laboratoryjnych, było prawidłowe i zgodne z prawem.

Bez względu na to, że kwestia odpowiedzialności nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, należy wskazać, że odpowiedzialność za zgodność produktów z przepisami prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej ponoszą wszyscy uczestnicy obrotu tymi produktami, w tym także strona, jako sprzedawca detaliczny, co wynika wprost z treści art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 178/2002”, w świetle którego, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności i pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Nie ma przy tym znaczenia, na którym etapie stwierdzona niezgodność powstała (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 sierpnia 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 894/10). Nie można zatem podzielić poglądu strony, że za wszystkie niezgodności jakościowe powinien odpowiadać wyłącznie producent.

Okoliczności, na które powołuje się strona w odwołaniu (czy też w odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania w niniejszej sprawie), że przedmiotowe produkty zakupiła w hurtowniach i sprzedawała je w dobrej wierze, zaś stwierdzone niezgodności powstały na etapie produkcji, na które ona nie mogła mieć wpływu, jak również nie miała technicznych możliwości na przeprowadzenie badań laboratoryjnych, nie stanowią – wbrew przekonaniu strony – wystarczającego powodu do zwolnienia jej z obowiązków wynikających z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002.

Należy w tym miejscu podkreślić, że w przypadku stwierdzenia wprowadzenia do obrotu produktów nieodpowiadających jakości handlowej lub zafałszowanych (art. 40a ust. 1

pkt 3 lub 4 ustawy o jakości handlowej), odpowiedzialnym za popełnienie tego czynu jest podmiot wprowadzający te produkty do obrotu. Pojęcie obrotu zostało wyjaśnione w art. 3 pkt 4 tej ustawy, jako czynności w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, w którym „wprowadzenie na rynek”, zgodnie z zawartą w tym przepisie definicją oznacza posiadanie żywności lub pasz w celu sprzedaży, z uwzględnieniem oferowania do sprzedaży lub innej formy dysponowania, bezpłatnego lub nie oraz sprzedaż, dystrybucję i inne formy dysponowania. Z przepisów tych wynika, że wprowadzającym do obrotu jest m.in. podmiot dokonujący sprzedaży detalicznej, a więc i strona, a nie – jak twierdzi strona w odwołaniu – wyłącznie producent. Należy przy tym zaznaczyć, że Inspekcja Handlowa nie mogła podjąć kontroli na etapie produkcji. Do zadań Inspekcji Handlowej, w świetle art. 3 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, należy m.in. kontrola produktów znajdujących się w obrocie handlowym lub przeznaczonych do wprowadzenia do takiego obrotu (w tym w zakresie oznakowania i zafalszowań) oraz kontrola usług. Kontrola ta nie obejmuje jednak kontroli jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych u producentów. Powyższa regulacja znajduje również potwierdzenie w art. 17 ust. 3 ustawy o jakości handlowej, zgodnie z którym nadzór nad jakością handlową artykułów rolno-spożywczych w obrocie detalicznym sprawuje Inspekcja Handlowa. Reasumując, kontrole w powyższym trybie nie mogą być prowadzone przez Inspekcję Handlową u producenta. Z kolei, organem właściwym do przeprowadzenia kontroli u producenta, stosownie do przepisów ustawy o jakości handlowej, jest wojewódzki inspektor jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych.

Należy jeszcze raz podkreślić, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, w przedmiocie zobowiązania kontrolowanego do pokrycia kosztów badań laboratoryjnych próbek makaronu i ciastek, niezgodnych z deklaracją zawartą w oznakowaniu tych produktów i obowiązek ten – jak już wcześniej wskazano – powstaje zawsze w przypadku stwierdzenia niezgodności i spoczywa tylko na przedsiębiorcy, którego działalność jest kontrolowana.

Należy zaznaczyć, że przepis art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, na którym oparta została zaskarżona decyzja, ma charakter przepisu bezwzględnie obowiązującego. Nie przewiduje on możliwości odstąpienia od obciążenia podmiotu wprowadzającego do obrotu produkty niezgodne w wymaganiami jakościowymi, kosztami badań tych produktów (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lipca 2012 r. sygn. akt II GSK 916/11).

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, koszty badań laboratoryjnych powinien ponieść kontrolowany przedsiębiorca Halina Wróbel, prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Wróbel Halina „Ziółko” w Radomiu. Zatem, zobowiązanie strony do uiszczenia kwoty 947,02 zł, stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych, należy uznać za prawidłowe i zgodne z prawem.

O ewentualny zwrot kosztów poniesionych z tytułu badań laboratoryjnych zleconych przez Inspekcję Handlową strona może zwrócić się do producentów zakwestionowanych produktów, co jednak nie jest przedmiotem niniejszego postępowania administracyjnego.

W myśl § 9 ust. 4 rozporządzenia w sprawie szczegółowego trybu pobierania i badania próbek produktów, kwotę, o której mowa w sentencji decyzji należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja określająca wysokość należności pieniężnej stanie się ostateczna.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
WICEPREZES
Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. Halina Wróbel
Miła 2 lok. 24
26-600 Radom
2. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Warszawie
3. a/a